

NS Spravodaj

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1133

01.12.2024 (135)

Neopísaní hrdinovia bielej rasy

Časť 6

Walt Disney

Nechceli by ste, aby váš životný príbeh napísal Mare Eliot. Ibaže by ste boli marxistický Žid alebo židovský rasový zradca. Pochopiteľne, žiadny sebaúctyhodný beloch nemôže očakávať spravodlivé zaobchádzanie z rúk tohto sekáčového životopisca. Ale kým ešte žijete, nemáte sa čoho báť od takých, ako je pán Eliot. Patrí totiž k tej novej rase "politicky korektných" supov, ktorí hodujú na povesti mŕtvych mužov. Lacný a jednoduchý spôsob, ako vyvolať kontroverziu pre knihu (kontroverzia = predaj), je očierniť nejakú pohodlne zosnulú osobnosť, ktorej pamiatka je stále všeobecne uctievaná. A ak dotyčná obeť nebola priateľom Židov, potom má každý literárny šakal šancu získať žiarivé recenzie v takých hebrejských ústnych orgánoch, ako sú "New York Times", prakticky istú. Radovú zbabelosť takýchto

Walt Disney

nekrofilných pisáľkov podčiarkuje skutočnosť, že osoby, o ktorých píš, sa nemôžu brániť, pretože sú všetky mŕtve.

Po tom, čo naštrbili slávu takých bielych hrdinov, ako boli Henry Ford, H. L. Mencken a Charles Lindbergh, sa títo vulgárni hackeri vrhli na ďalší objekt svojej chamtivosti, ktorým tentoraz nebol nikto iný ako Walt Disney. Ak niekedy niekoho netreba predstavovať, tak je to strýko Walt, jedna z najobľúbenejších postáv 20. storočia. Teda až do chvíle, keď sa Mare Eliot rozhodol získať honorár za to, že si získa priazeň sionistických mocných a liberálne pošpiní meno skutočného árijského génia. Nemalo by nás teda prekvapiť, že Eliotova ďalšia kniha, "Down Thunder Road", je pochvalným posolstvom Brucea Springsteena. Autor je teda jedným z tých prebehľíkov, nepriateľov bielej kultúry, ktorí zapredali vlastnú rasu tým, že nafúkli humbuk okolo drasticky preceňovaného kóšer rock'n'rolleru, pričom sa atramentom rozmazávajú a snažia sa odsunúť autentických bielych hrdinov, ako napríklad tvorcu "Fantázie", za nesúrodú deformáciu vymasteného, štekajúceho Žida. Iróniou je, že práve tie veci, ktoré Eliot považuje za najodpornejšie, sú práve tie udalosti v Disneyho živote, ktorým každý rozumný čitateľ zatlieska. Najmä pre národných socialistov sa "hollywoodsky temný princ", ako ho očierňuje podtitul biografie, v ich hodnotení vyšvihne vyššie ako kedykoľvek predtým.

Židovská pasca pre spoločnosť Disney

Napriek neskrývanej nevraživosti (závisti?) voči svojmu subjektu autor po prvýkrát v tlačenej podobe odhaľuje prekvapujúci rozsah národno-socialistickej minulosti Walta Disneyho a jeho všeobecne neznámy celoživotný boj proti židovskému ovládnutiu jeho štúdia a krajiny. Eliot rozpráva, ako Disney začínal ako mladý, neznámy ilustrátor na začiatku 20. rokov 20. storočia, keď opustil svoj domov v Kansase, aby sa pokúsil o veľké úspechy v Hollywoode. Waitova prvá postava, Alica (od Lewisa Carrolla), predstavila jeho inovatívne filmové techniky, ktoré rovnako ako oni kombinovali animované postavičky so živými hercami. Na to, aby sa jeho Alica stala úspešnou, však potreboval distribútora. Vtedy, rovnako ako dnes, bola filmová distribúcia súkromným lénom Židov, ktorí akoby inštinktom od prvých dní kinematografie vycítili jej nebývalú moc osloviť a formovať mysle nežidovských más. Preto bol Milton Feld Disneyho prvým agentom, ktorý ho nasmeroval do talmudského kryšieho hniezda, New Yorku. Tam sa dostal do pazúrov Margaret Winklerovej. Tá sa postarala o prvú distribúciu jeho seriálu o Alenke, za ktorú dostal 1 500 dolárov za film, čo sotva stačilo na pokrytie

výrobných nákladov, ale bol to skromný začiatok, za ktorý bol naivný umelec zo Stredozápadu úprimne vďačný.

O niekoľko mesiacov neskôr mu však Winklerová oznámila, že mu znižuje platby takmer o polovicu, pretože jeho seriál nemal dobrý ohlas a v pokladni strácal peniaze. Eliot píše: "Disneyho oveľa menej zaujímalo zníženie, ako to, prečo jeho filmy neboli úspešnejšie. Nemohol vedieť, že Winklerovo rozhodnutie nemá nič spoločné s kvalitou jeho filmov. Disneyho filmy v skutočnosti patrili k tým úspešnejším vo Winklerovej stajni a začali si budovať stabilnú priazeň divákov na východnom pobreží. Keďže sa však Winklerová nedávno vydala za Charlesa B. Mintza, bývalého rezervačného agenta Warner Bros, odovzdala mu úplnú kontrolu nad svojou spoločnosťou. Mintz okamžite znížil všetky platby dodávateľom spoločnosti bez ohľadu na to, koľko ich filmy zarobili." Teraz sa začalo uväzňovanie Walta Disneyho.

Mintz sa jedného dňa nečakane objavil v štúdiu Hyperion a Waltovi a jeho bratovi Royovi klamal, že seriál Alica sa ruší pre nedostatok záujmu. Walt sa "zamkol vo svojej kancelárii a zostal tam celý nasledujúci deň a noc, odmietal s kýmkoľvek hovoriť a obviňoval sa z neúspechu spoločnosti. Nevedel však, že Mintz pravidelne dochádzal medzi New Yorkom a Hollywoodom, aby s Carlom Laemmleom, zakladateľom Universal Pictures, vyjednal zmluvu o kreslenom králikovi, ktorý by konkuroval veľmi úspešnému seriálu o kocúrovi Felixovi. Keď bola táto dohoda hotová, Mintz vymyslel spôsob, ako by Disneyovci nielenže vytvorili novú postavičku, ale ak by všetko išlo podľa plánu, "bambusáci" (alebo "gójovia"?, AVS), ako Mintz Disneyovcov za ich chrbtom nazýval, by ho nakoniec prosili, aby prevzal ich štúdio a dohodu upevnil. Po niekoľkých dňoch Mintz opäť navštívil Hyperion, tentoraz s "dobrými správami". Povedal bratom, že by mohol zachrániť ich dohodu, ak by prišli s originálnou kreslenou postavičkou, napríklad s králikom."

Disneyho film Králik v pasci

Úplne oklamán tým, o čom sa domnieval, že je to ústretová pomoc jeho židovského distribútora, sa Walt prepracoval k tomu, aby nakoniec vytvoril film "Oswald the lucky rabbit". Pre koho mal byť Oswald šťastný, sa malo ukázať v pravý čas. Mintz ako predaný sprostredkovateľ získal dvojnásobný distribučný honorár tým, že podpísal "atrament" aj pre fiktívnu agentúru svojej nezúčastnenej manželky, "čím vznikli dve firemné zastávky medzi Waltom a Laemmleom". Oswald mal okamžitý a obrovský úspech, ktorý priniesol "značné zisky"

židovskému agentovi a židovskému animáku. Začal sa búriť, až keď náhodou zistil, že Mintz a Laemmle tajne zhrabujú ďalšie milióny tým, že Oswalda uvádzajú na trh v hračkách, tyčinkách, oblečení a iných detských predmetoch, a to všetko bez jeho vedomia, súhlasu alebo účasti. Mintz predstieral súcť a odhovoril ho od akéhokoľvek konania, ktoré by mohlo znepriateliť pána Veľkého, Carla Laemmleho.

Vo februári 1928, keď bol Oswald a šťastný králik najpopulárnejším animovaným filmom na strieborných plátnach v Amerike, Disney odišiel so svojou manželkou Lillian obnoviť zmluvu do New Yorku s Mintzom, ktorý "s veľkým potešením predstavil Walta rôznym producentom a režisérom, ktorí sa teraz prišli stretnúť s mladým horúcim animátorom Hollywoodu". V ten istý deň Mintz usadil Walta vo svojej honosnej kancelárii na Piatej Avenue. "Potom, nestrácajú čas, pokojným, intenzívnym spôsobom, ktorý sa líšil od toho, ktorý predviedol pri obede, Mintz oznámil to, čo povedal, že bude jeho jedinou ponukou. S okamžitou platnosťou sa mala Disneyho záloha za jeden animovaný film znížiť z 2 250 dolárov na 1 800 dolárov. Ak by to bolo neprijateľné, jedinou alternatívou by bolo, aby Snappy (Mintzova agentúra) prevzala celú ďalšiu produkciu Oswaldových kreslených filmov. A Mintz Walta varoval, že na to použije vlastných zamestnancov spoločnosti Disney! (Eliotova kurzíva)" Typicky jidiš konšpiračné snahy prebiehali v ďalekom Hollywoode už v tej istej chvíli, keď Mintz počas obeda masíroval Walta, keď väčšina Disneyho animátorov súčasne "podala výpoveď" a prijala pozície v Snappy". Mintz využil Disneyho rozrušenie z jeho nečakaného ultimáta a predstieral, že ustupuje, a potom Waltovi ponúkol, že si môže ponechať práva na Oswalda, ak len Snappy získa práva na 50 % Disneyho štúdií. Bol to večný príbeh o diablove, ktorý sa dohovára, aby sa zmocnil ľudskej duše.

Na Royovu radu sa Walt vzdal práv na svoj vlastný výtvor, králika Oswalda, čím prišiel o všetky svoje príjmy, ale ponechal si vlastníctvo svojho drasticky zmenšeného štúdia. Prakticky všetky nádeje do budúcnosti zmizli spolu s jeho ukradnutým majetkom, Walt a Lillian smutne nastúpili na dlhú cestu domov. Práve na tejto skľučujúcej ceste sa však v plodnom intelektu Walta Disneyho zrodil árijský génus, ktorý reaguje na veľké prekážky, aby vytvoril Mickey Mousea. Zvyšok je už história. Úplne zastretý jeho novou postavičkou bol osud králika Oswalda, ktorý mal šťastie a ktorý sa pôvodne pod Disneyho vedením stal takým populárnym. Bez svojho tvorca však Oswaldovo šťastie rýchlo vyprchalo a už po niekoľkých nakrúcaniach upadol do zabudnutia. Snahy Židov o dosiahnutie večných ziskov prostredníctvom Oswalda a ich pokus o ovládnutie Disneyho štúdií vyšli nazmar, zatiaľ čo spoločnosť Walt Disney Productions sa v 30. rokoch 20. storočia vyšvihla na nebývalú svetovú úroveň.

Disney na "americkej nacistickej strane"

Walt, ktorý sa neustále sústredil na svoje umenie, si nevšimol spoločného židovského menovateľa spájajúceho Felda, Winklera, Mintza a Laemmela, a tak si pripravil ďalší konflikt so Židmi na život a na smrť, keď naivne dovolil Židom vstúpiť do svojej rýchlo sa rozrastajúcej organizácie. Aby sme si boli istí, kým ešte bojoval o existenciu, málokto veril, že po Mintzovom sprisahaní dokáže zinscenovať návrat. Ale s jeho nečakaným úspechom po Mickey Mousovi ho Židia začali opäť sledovať ako prostriedok na dosiahnutie svojich cieľov. Medzi animátormi, ktorí po Mintzovi nastúpili do Disneyho štúdií, bol aj Arthur Babbitt. Waltovi neznámy Babbitt bol okrem toho, že bol Žid, aj v zozname FBI ako sympatizant komunizmu. Tajne začal pripravovať pôdu pre štrajk, ktorý by priviedol zamestnancov Disneyho do otvorene marxistického Cechu karikaturistov. To, že títo istí zamestnanci boli najlepšie platenými animátormi v podniku s príkladnými pracovnými podmienkami, nemalo s Babbittovými požiadavkami nič spoločné, pretože jeho jediným zámerom bolo urobiť z Disney Productions ďalší mlyn na červenú propagandu. Po tom, ako Eliot vychválil (a nechtiac odhalil) vytvorenie a manipuláciu Komunistickej strany USA s Cechom filmových scenáristov, vraví, že komunisti "naďalej zohrávali dôležitú úlohu pri politizácii občanov Hollywoodu" v 40. rokoch 20. storočia.

Po tom, čo Disney predtým čelil zániku z rúk kapitalistických Židov, bol teraz konfrontovaný s komunistickými Židmi, ktorí chceli prevziať jeho štúdio. Metódy boli odlišné, ale nepriateľ bol rovnaký. Konečne rozpoznal identitu nebezpečenstva a začal hľadať odpovede. Podľa Eliota "v čase, keď Disney pomáhal organizovať nezávislých filmových tvorcov proti hlavnému prúdu priemyslu, sprevádzal aj Lessinga (Gunthera Lessinga, Disneyho advokáta a blízkeho priateľa) na stretnutiach a zhromaždeniach americkej nacistickej strany (sic)". Americká nacistická strana bola založená v roku 1958, teda približne 20 rokov po udalostiach, ktoré opisuje Eliot. Zhromaždenia, na ktorých sa Walt Disney zúčastnil, viedla "Strieborné košele" Williama Dudleyho Pelleyho, raná národnosocialistická organizácia, nie strana so žiadnym politickým programom okrem zachovania neutrality USA.

Babbitt, iniciátor štrajku, sledoval Disneyho na stretnutia Striebornej košele a špehoval ho: "Bezprostredne pred vstupom do vojny existovala malá, ale zaryto lojálna, predpokladám, že legálna, skupina stúpcov nacistickej strany. V každom novinovom stánku v Hollywoode ste si mohli kúpiť výťažok Mein Kampf. Nikto

ma nežiadal, aby som chodil na stretnutia, ale zo zvedavosti som to urobil. Boli to otvorené schôdze, na ktorých sa mohol zúčastniť ktokoľvek, a ja som sa chcel presvedčiť, o čo ide. Pri viacerých príležitostiach som tam pozoroval Walta Disneyho a Gunthera Lessinga, spolu s mnohými ďalšími významnými hollywoodskymi osobnosťami postihnutými nacizmom (sic). Disney chodil na stretnutia stále. Bol som pozvaný do domovov niekoľkých významných hercov a hudobníkov, ktorí všetci aktívne pracovali pre americkú nacistickú stranu. Povedal som to svojej priateľke, ktorá bola v tom čase redaktorkou časopisu "Coronet" a tá ma povzbudila, aby som napísal, čo som spozoroval. Mala nejaké kontakty s FBI a odovzdala moje správy." To, že marxista Babbitt nemal žiadne výčitky svedomia pri spolupráci s arcikonzervatívnou FBI, keď išlo o boj proti nacistom, by nemalo prekvapiť nikoho, kto si uvedomuje, že dvojtvárnosť je pre židovskú mentalitu druhou prirodzenosťou. Nie bezdôvodne ho Disney nazval "hlavnou kanalizačnou krysou".

Mickey Mouse alebo lenivá krysa?

Skutočné politické prebudenie však Wait zažil práve počas počúvania národno-socialistických rečníkov. Prvýkrát sa dozvedel fakty o židovizácii Hollywoodu a začal chápať základné príčiny svojej vlastnej dilemy s Mintzom a spol. a následných súčasných problémov a la Babbitt. Iróniou osudu je, že židovské ovládnutie amerického filmového priemyslu nie je nikde výstižnejšie prezentované ako vo vlastnej antidisneyovskej biografii Mareho Eliota. Poukazuje na to, že kinematografia sa začala približne v polovici storočia ako úplne nežidovský podnik, ktorý viedol jej vynálezca Thomas Alva Edison. On a ostatní jeho árijskí kolegovia si boli veľmi dobre vedomí svojej verejnej zodpovednosti, najmä pokiaľ ide o deti, prezentovať etické, kvalitné filmy, ktoré sú morálne zdravé a umelecky povznášajúce.

Židovský inštinkt však čoskoro vycítil finančné možnosti tohto nového média a apeloval na nízke sklony más: "Edisona veľmi znepokojila náhla, rozsiahla popularita prvej novinky nového storočia, pouličných nikelodeonov, zábavných salónov, ktoré sa prvýkrát objavili v newyorskej štvrti Lower East Side. Mal pocit, že zľahčujú sofistikované filmové umenie tým, že ponúkajú "I peep show" a iné ohavné zábavy, ktoré majú uspokojiť telesné rozkoše pracujúcich. V roku 19 10 Edison založil prvú filmovú alianciu, ktorá sa stala známou ako "Trust". Jej cieľom bolo chrániť verejnosť (a svoje vlastné finančné záujmy) pred nemorálnym odpadom, ktorý produkovali takzvaní "židovskí úžerníci", ktorí nielen prevádzkovali nikelodeóny, ale aj vyrábali vlastné filmy, ktoré im premietali. V

reakcii na to nezávislá skupina prevažne židovských filmových tvorcov pod vedením Carla Laemmleho vytvorila vlastnú distribučnú organizáciu alebo burzu, ako ju nazývali. Zorganizovali účinné, aj keď nelegálne podzemie na dovoz zahraničného surového filmového materiálu a zariadenia, ktoré im umožnilo pokračovať v tvorbe filmov."

Edison však nebol žiaden prehnane civilizovaný slaboch ako dnešní korporátni slaboši. Zorganizoval si vlastné jednotky Stormtroopers. Ako správne uvádza Eliot, "rozbíjali nikeloodeónové herne a v štvrtiach, v ktorých sa nachádzali, zakladali požiare dlhé celé bloky." Bol to jediný argument, ktorému Židia rozumeli, a fungoval. New York bol opäť čistý. Židia však nevynikajú v ničom inom, ak nie v prežití, a Laemmleho tlupa, "aby sa od Edisona čo najviac vzdialila", sa vysťahovala do Kalifornie. "Tam našli lacné nehnuteľnosti, dokonalé podnebie a prirodzenú ochranu nárazníkovej zóny dlhej 3 000 míľ. Kalifornia im dala druhú šancu na nakrúcanie filmov.

"Na rozdiel od svojich kolegov z východného pobrežia sa šéfovia hollywoodskych štúdií nezaujímal ani tak o umelecké experimenty ako o zisk. Na plátno dávali to, čo sa najviac predávalo. Verejnosť bola ochotná platiť za filmy plné sexu a násilia a Hollywood ich s radosťou nakrúcal. Hollywoodski magnáti však nemali predstavu o tom, čo znamenajú "spoločensky prijateľné" filmy. Nevedeli, či sú ich filmy morálne alebo nemorálne, a bolo im to jedno. Filmy boli pre nich výlučne prostriedkom zisku, nie nástrojom vyjadrenia. Čím viac peňazí film zarobil, tým bol lepší. Vždy, keď sa priemysel stal terčom útokov za morálnu skazenosť, nikto z majiteľov Hollywoodu neveril, že problém má niečo spoločné s morálkou.

"Čo bol, samozrejme, práve ten problém. Medzi tými, ktorí správne vnímali Hollywood ako ovládaný Židmi, neboli pre mnohých vo vláde a súkromnom sektore ničím iným ako pohanmi, neschopnými pochopiť, nieto ešte premietnuť, podstatu kresťanskej morálky. Boli presvedčení, že židovskí podnikatelia v Hollywoode s cieľom zarobiť peniaze skazia umeleckú formu a tým prispejú k rastúcej morálnej skaze Ameriky. Podľa slov Henryho Forda boli dokonalým príkladom narastajúceho problému Ameriky, jej prílivu 'medzinárodného Žida' v období tum-of-the-century".

Ford nebol jediným slávnym árijským Američanom, ktorý sa postavil proti hebrejskému Hollywoodu. William Randolph Hearst, ktorý "nebol priateľom ani Židov, ani filmového priemyslu", vydal sériu úvodníkov, v ktorých dokumentoval degeneráciu a marxizmus, ktoré sa vo filmoch objavujú. "Hearstova kampaň získala veľkú podporu v Kongrese, kde sa definícia filmovej morálky v priebehu

rokov rozšírila nielen o sexuálnu provokáciu, ale aj o politickú subverziu. V marci 1929 americký senátor Smith Brookhart zhrnul to, čo považoval za zhoršujúcu sa situáciu v Hollywoode, ako nič iné než boj o zisk na úkor sexuálnej a spoločenskej morálky medzi konkurenčnými štúdiami, ktoré viedli "bandy Židov".

Mickey Mouse a svastika

Takto odhalené fakty o židovskej moci v Hollywoode Waltovi Disneymu spadli z očí a prisahal, že jeho štúdio bude navždy bez Židov. Okrem starostlivosti o svoje umenie chcel bojovať proti rovnakej hrozbe, ktorá ohrozovala jeho krajinu a civilizáciu. Keďže si bol vedomý, že členstvo v otvorenej národno-socialistickej skupine by len prilialo olej do ohňa, ktorý mu pripravili jeho nepriatelia, Disney sa namiesto toho angažoval v "slušnejšom" hnutí America First, zastrešujúcim národné konzervatívne, pravicové a dokonca fašistické a národno-socialistické skupiny vrátane Strieborných košiel, v ľudovej opozícii voči vojnovej hystérii, ktorá sa vytvárala od hlavného mesta krajiny vo Washingtone až po hlavné mesto filmu v Hollywoode. Walt sa skutočne stal otvoreným aktivistom, dokonca zdieľal rovnaké rečnícke pódium s Charlesom Lindbergom na masových zhromaždeniach America First a rozhlasových prejavoch po celej krajine,

Vždy bol vtipný a neodolal tomu, aby do svojich ilustrácií tajne nevložil záhadnú podporu kauzy. Priatelia aj nepriatelia sa toho nevyhnutne chytili: Boli aj takí, ktorí začali v Disnevových prácach vidieť "tajné signály" vrátane hákového kríža na poslednom paneli kresleného stripu "Mickey Mouse" z 19. júna 1940. Príval obáv okolo tohto stripu sa nakoniec dostal na stôl J. Edgara Hoovera po tom, ako jeden z Disneyho 'fanúšikov' napísal šéfovi úradu a citoval vydanie z 19. júna. Tento "fanúšik" avizoval, že "v poslednej časti Mickey Mouse od Walta Disneyho je veľmi zreteľný hákový kríž v podobe dvoch prekrížených hudobných nôt". Predmetný hákový kríž sa skutočne nezdá byť náhodný, pretože je umiestnený nad slovami "starý kovboj". Disney, vášnivý jazdec na koni, sa medzi svojimi kolegami víkendovými jazdcami často označoval ako "old cowhand". Karikatúra bola pravdepodobne myslená ako interný vtip, jediné verejné miesto, kde sa Walt cítil, že sa môže identifikovať s národným socializmom, hoci aj záhadne.

Medzitým štrajk Babbitta poškodil jeho štúdio, pretože mu odčerpával kľúčových animátorov. Židovskí komunistickí štrajkujúci pracovali v rukavičkách so židovskými kapitalistickými filmovými magnátmi, ktorí stále túžili tak či onak ovládnuť spoločnosť Disney, ako napríklad Frank Tashlin, šéf spoločnosti Harryho Cohna "Screen Gems": "Medzi prvými, ktorí podpísali zmluvu s Tashlinom, bol

David Swift, jeden z najmladších a najslubnejších animátorov spoločnosti Disney. Keď sa Walt dozvedel o Swiftových plánoch odísť, podľa umelca "si ma nakoniec zavolať a nasadiť falošný židovský prízvuk a povedal: 'Dobre, Davy, chlapče, choď pracovať pre tých Židov. Tam patíš, k tým Židom.'"

Špičkový Žid sa zmocnil štúdií Disney

Disneyho úsilie zabrániť tomu, aby sa jeho krajina dostala do vojny za oslobodenie židovských ziskov, sa náhle skončilo hneď po Pearl Harbore. Jeho štúdio obsadili vojská americkej armády a on bol nútený brúsiť propagandistické krátke témy, ktoré nemal na starosti nikto iný ako minister financií Henry Morgenthau, autor krvou nasiaknutého "Morgenthauovho plánu" na likvidáciu nemeckého národa za jeho neodpustiteľný hriech antisemitizmu. "Rozhorčene sa sťažoval Royovi a Lessingovi na to, ako je teraz štúdio nútené akceptovať mňa, toho Žida", ako Walt nazval ministra, nielen ako poradcu, ale ako plnohodnotného partnera, ktorý chce mať všetko na starosti. Pre Walta teraz štúdio fungovalo s Morgenthauovým posolstvom, ktoré doručovali Disneyho poslovia - politické propagandistické filmy, ktoré zarábali na popularite tohto amerického myšiaka Mickeyho, jeho miláčika Minnie, kamaráta Donalda, spoločníka Goofyho a psa Pluta. V istom momente sa Disney údajne vyjadril o svojich milovaných postavičkách ako o zajatcoch, ktorí sú nútení vystupovať ako mnoho malých pinokov pre Morgenthaua podobného Strombolimu."

Židovská okupácia Disneyho štúdií však trvala krátko a v roku 1943 sa armáda stiahla. Potom Walt pokračoval v boji, hoci márnom, proti vzrástajúcej sa vlne marxizmu, najmä svedectvom pred rôznymi vládnymi vyšetrovateľmi o infiltrácii komunistov do umenia a zábavných médií. Židia sa však už nikdy nedokázali presadiť v Disney Productions, aspoň kým žil, a jeho meno bolo naďalej na celom svete považované za synonymum dokonalosti populárnej kultúry.

Disneyland ovládli potkany

Po jeho smrti vo veku 65 rokov v roku 1966 prešlo štúdio na jeho dedičov. Ich hádky a nekompetentnosť viedli k rýchlemu úpadku Disneyho produktu a korporácie, čo vyvolalo nebezpečnú krízu pre ich umelecký a finančný odkaz a zároveň otvorilo nové možnosti pre starého nepriateľa: "Nízky, guľatý muž s dierami po guľkách namiesto očí a čiernymi vlasmi, ktoré jeden zo spolupracovníkov opísal ako nie celkom tmavé ako jeho srdce, Saul Steinberg

dospel k záveru, že v súčasnom oslabenom stave má Walt Disney Productions dokonalú pozíciu na prevzatie korporácie. Steinberga zaujal neustály pokles hodnoty akcií spoločnosti Disney. Začiatkom roka 1984 sa Disney obchodoval za 45 dolárov za akciu, čo bol pokles oproti minuloročnému maximu 84 dolárov. Steinberg chcel získať problémové štúdio, aby predal jeho jednotlivé aktíva - filmovú knižnicu, štúdio v Burbanku, zábavné parky - za sumu, ktorá mu podľa jeho názoru vyniesla ekvivalent 100 dolárov za akciu, čo predstavovalo obrovský zisk vo výške viac ako dvojnásobku jeho investície."

Steinberg bol však len prvým zo šakalov, ktorých pri úpadku Disney Productions prilákal mŕtvolný pach osobných príležitostí: "Vývoj v spoločnosti Disney teraz upútal pozornosť nového druhu arbitrov na Wall Street, investorov do veľkých blokov spoločností, ktoré sa chystajú na nájazd, a ktorých akcie by preto náhle a prudko vzrástli. Zo dňa na deň vstúpil do hry jeden z takýchto arbitrov, Ivan Boesky. Jeho cieľom nebolo prevziať štúdio, ale len sa viezť na očakávanom náraste hodnoty akcií, ktorý by prirodzene nasledoval po každom náhlom veľkom nákupe - Steinbergovom, Roya E. Disneyho alebo jeho vlastnom. Boesky sa tak stal štvrtým najväčším akcionárom štúdia Walt Disney."

Nakoniec bolo jedno, ktorý z mrchožrútov sa nakoniec ujme moci. Víťazným šakalom sa stal Michael Eisner, zodpovedný za distribúciu takých "eposov", ako sú protinacistickí "Dobyvatelia stratenej archy", rasovo zmiešaný "Dôstojník a gentleman" a nehorázne boľševickí "Červenáci". Na základe týchto finančne úspešných, aj keď umelecky a morálne pochybných filmov predstavenstvo spoločnosti Disney, demoralizované po vyplatení 325 miliónov dolárov "na zelenej lúke" Saulovi Steinbergovi, umožnilo Eisnerovi stať sa šéfom štúdia. V súlade so svojou formou otvoril dvere Disneyho spoločnosti doširoka svojim kolegom, ako boli Jeffrey Katzenberg a Richard Frank, obaja riaditelia Paramountu, ktorí zachránili štúdio pred finančným zničením masívnym prepúšťaním a drastickým znížením vysokého štandardu produkčných hodnôt, ktorý zaviedol Walt.

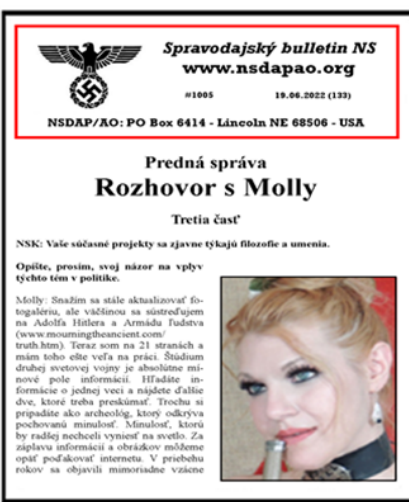
Spoločnosť Disney Productions sa skutočne odrazila od dna z ekonomického hľadiska, ale z umeleckého sa už nikdy nezotavila. "Medzi jasotom sa však skrývali nespokojné hlasy mnohých Disneyho veteránov. Najmä starým animátorom prekážal takmer úplne počítačový štýl animácie štúdia. Hoci samotný Walt miloval technické inovácie, medzi mnohými veteránmi Disneyho bol pocit, že štúdio opustilo svoje tvorivé dedičstvo, umenie ručne kreslenej animácie v službách rozprávania príbehov. Sťažovali sa, že nové filmy vyzerajú len ako slabo zamaskované premeny oveľa lepších originálov. Jeden dlhoročný animátor spoločnosti Disney tvrdil, že film "Miláčik, zmenšil som deti" s motívom väčších a

menších detí nebol v skutočnosti ničím iným ako remakom filmu "Alica v krajine zázrakov". Istý skúsený rozprávač príbehov naznačil, že postava králika Rogera sa strašne podobá na Waltovho pôvodného Oswalda.

Samozrejme, skutočný dôvod depersonalizácie a nevýraznej generickej kvality dnešného prebaleného Disneyho produktu nespočíva v žiadnej novej počítačovej technike, ale možno ho nájsť v bezmenných biznismenoch, ktorí teraz ovládajú obrovské Disneyho impérium, ktoré ich druh nikdy nedokázal dostatočne kreatívne vymyslieť alebo vybudovať. Dokonca aj identifikovateľný Eisner je preč: "Možno sa obával prísnejšej dane z kapitálových výnosov, ktorú sľúbil prezident Bill Clinton, a tak (si) vyplatil väčšinu svojich akciových opcií a domov si odniesol šek na 192 miliónov dolárov.

"V krčme v Burbanku sedel syn jedného z pôvodného tímu filmových tvorcov spoločnosti Disney v bare a popíjal škótsku so sódou. Správa o Eisnerovom obchode s akciami ho rozosmiala. Pokrútil hlavou, napil sa a oprel sa. "Čo by si asi starý Walt pomyslel na to, keby nejaký Žid zarobil toľko peňazí na jeho štúdiu?

Takto sa končí najnovší životopis najväčšieho svetového animátora. Na obálke je jeho fotografia vrhajúca tieň zlovestného profilu, ktorý má zjavne patriť Waltovi Disneymu. Ale obraz s chrobákovým oblúkom, chamtivými ústami a hákovým nosom sa vôbec nepodobá na árijského tvorcu "Snehulienky" a "20 000 míľ pod morom".

NSDAP/AO je najväčšia na svete Dodávateľ národnej socialistickej propagandy!

Tlačené a online periodiká v mnohých jazykoch

Stovky kníh v mnohých jazykoch

Stovky webových stránok v mnohých jazykoch

